

бра, че онкога вече нѣма да се върнатъ назадъ. Момчето, което я носѣше, излѣзе селянче. Кратунката не знаеше какъ да му благодари. Накрай село тя се откачи отъ каиша му лекичко, и безъ да я усѣти едно куче дори, мушна се презъ откъръхнатата вратничка, та въ треволяцитѣ до плета. Дружкитѣ ѝ се уплашиха, като я видѣха такава прежълтѣла и запитаха:

— Ама ти ли си, кратунке?

— Азъ, отървахъ се най-после!... Охъ, по-добре отъ тука никжде нѣма. Направете ми мѣсто сега да ви разправамъ...

И като се гушна срѣдъ тѣхъ, забрави умората отъ пѣтя и глада, и надълго и нашироко разправи патилата си въ голѣмия градъ.

Стоянъ Ц. Даскаловъ

Тамъ гдето Дунавъ лудо тича изъ Дунавската равнина и въ Черното море се втича отъ стари, древни времена; тамъ гдето Добруджа люлѣе узрѣли класове и въе свободни горди знамена — о, тамъ е моята страна!

Тамъ гдето се издига Рила, накинчена съ вѣнци отъ снѣгъ, тамъ гдето лодка бѣлокрила лети край бѣлия ни брѣгъ, тамъ гдето Шаръ отъ скръбъ бѣлѣе и Вардаръ легендаренъ пѣе изъ своята златна долина — о, тамъ е моята страна!

Тамъ гдето въ гробове прогнили лежатъ дѣди и прадѣди, загубили юнашки сили въвъ робство, мжки и беди, тамъ гдето чухъ езика роденъ, езикъ свещенъ, любимъ, свободенъ, и видѣхъ пръвъ пѣтъ свѣтлина — о, тамъ е моята страна!

Д. Пантелеевъ